

ΑΛΚΗ ΖΕΗ
Ο ψεύτης παππούς

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ένας αλλιώτικος παππούς

Ο ΑΝΤΩΝΗΣ ΒΑΡΕΘΗΚΕ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ τον παππού. Ενώ ήξερε πως δεν ήταν ποτέ στην ώρα του, δεν έλεγε να το πάρει απόφαση. Κάθε βράδυ που τον αποχαιρετούσε, εκείνος του έλεγε: «Αύριο στις πέντε με πέντε και πέντε», ποτέ όμως δεν εμφανιζόταν πριν από τις πέντε και μισή. Τώρα ήταν έξι παρά είκοσι κι ο παππούς... άφαντος.

«Να δούμε τι δικαιολογία θα βρει πάλι» συλλογίστηκε ο Αντώνης. Πως ήταν μεγάλος ψεύτης ο παππούς, το ήξερε. Σαν τον βαρόνο Μινχάουζεν. Ο Μινχάουζεν είχε γίνει διάσημος σ' όλο τον κόσμο για τις ψευτιές του. Ο παππούς όμως ούτε βαρόνος ήταν, ούτε θα γινόταν γνωστός στα πέρατα της γης για τα ψέματά του. Το περίεργο βέβαια ήταν πως οι ιστορίες που σκαρφιζόταν έβγαιναν πολλές φορές αληθινές, κι έτσι ο Αντώνης αναγκαζόταν να τον πιστεύει. Μα εκείνη που τον πίστευε πάντα, ό,τι και να της έλεγε, ήταν η Λαρίσα, η Ρωσίδα οικιακή βοή-

θός που ερχόταν στο σπίτι τους, μα πήγαινε και στο σπίτι του παππού. Η Λαρίσα τον λάτρευε. Κύριο παππού τον έλεγε, κι εκείνος τη φώναζε Λάρα, σαν την ηρωίδα του *Δόκτορα Ζιβάγκο*, μιας ταινίας με ρωσική υπόθεση, που του άρεσε πολύ.

Μερικά απ' αυτά που έλεγε ο παππούς πως του είχαν συμβεί τα 'γραφε η εφημερίδα την επόμενη μέρα ή τα έδειχναν στις ειδήσεις στην τηλεόραση. Όχι βέβαια όπως ακριβώς τους τα είχε πει εκείνος, μα έμοιαζαν τόσο, που όλοι πίστευαν πως ο παππούς τα είχε ζήσει. Όπως εκείνη τη φορά που είχε αργήσει πολύ και κατέφτασε μ' ένα τσιρότο στο κεφάλι. Για μια στιγμή ο Αντώνης είχε πιστέψει πως το κόλλησε επίτηδες, για να δικαιολογήσει την αργοπορία του. Από κάτω όμως διακρινόταν ξεραμένο αίμα. Μα κι αυτό βέβαια μπορεί να ήταν από κόκκινο μαρκαδόρο – όλα να τα περιμένεις από τον παππού.

Είχε πάει, λέει, στο Μοναστηράκι να ψάξει για κάτι παλιά προγράμματα θεάτρου –ο παππούς ήταν συνταξιούχος ηθοποιός– και καθώς ανέβαινε τη Μητροπόλεως έπεσε πάνω σε μια πορεία φοιτητών. Μπλέχτηκε κι εκείνος μαζί τους. Μαζεύτηκαν οι φοιτητές έξω από το υπουργείο Παιδείας και απαιτού-

σαν να μπουν μέσα να δουν τον υπουργό. Οι πόρτες όμως κλειστές, η αστυνομία να τις φρουρεί. Τα παιδιά άρχισαν να σπρώχνουν τους αστυνομικούς, έσπρωχνε κι ο παππούς: οι αστυνομικοί όμως έβγαλαν τα κλομπς. Έφαγε λοιπόν μια ξόφαλτση και τον πήραν τα αίματα. «Ντροπή!» φώναζαν οι φοιτητές. Μια κοπέλα τον τράβηξε από το χέρι, ενώ οι άλλοι τους έκαναν χώρο να περάσουν. Τον πήγε σ' ένα φαρμακείο και όσο ο φαρμακοποιός περιποιόταν το τραύμα του η κοπέλα τον ρώτησε:

– Τι γύρευες εσύ, παππού, με τους φοιτητές;

– Να δώσω ένα χεράκι, είπε ο παππούς, και η κοπέλα τον φίλησε στο μάγουλο.

Το βράδυ είδαν στις ειδήσεις και την πορεία και τους φοιτητές και την αστυνομία με τα κλομπς και τα δακρυγόνα. Ούτε παππούς όμως, ούτε κοπέλα, ούτε φίλι στο μάγουλο.

– Ε, δεν τα παίρνει κι όλα ο φακός, μουρμούρισε ο ψεύτης παππούς.

Επιτέλους χτύπησε το κουδούνι τρεις φορές. Η ώρα είχε φτάσει κιόλας έξι παρά πέντε. Ο Αντώνης πήγαινε σε ολοήμερο σχολείο και σχολούσε στις τέσσερις και μισή. Από τις πέντε παρά τέταρτο ήταν στο σπίτι. Είχε το κλειδί, άνοιγε κι έμπαινε μέσα. Η

μαμά όμως κι ο μπαμπάς δεν ήθελαν να μένει μόνος του, αφού εκείνοι γύριζαν αργά. Η μαμά μάλιστα πολλές φορές έλειπε για λίγες μέρες από την Αθήνα. «Πάλι πας να σκάψεις;» την πείραζε ο μπαμπάς.

Η μαμά ήταν αρχαιολόγος και πήγαινε σε διάφορες πόλεις να κάνει ανασκαφές, όπως λέγονται. Ο μπαμπάς γύριζε κι αυτός αργά, και μόλις που πρόφτανε τον Αντώνη πριν πάει για ύπνο. Ήταν αρχιτέκτονας και δούλευε σ' ένα αρχιτεκτονικό γραφείο.

Να πάει ο Αντώνης στο ολοήμερο αποφασίστηκε φέτος, που θα πήγαινε στην τετάρτη. Δηλαδή ο παππούς έπεισε τη μαμά και τον μπαμπά, γιατί εκείνοι δίσταζαν.

– Να μένει το παιδί τόσες ώρες στο σχολείο! είπαν ενοχλημένοι.

– Εσύ στην ηλικία του έμενες, είπε ο παππούς στον μπαμπά.

– Άλλο εγώ, απάντησε ο μπαμπάς. Άλλοι καιροί τότε...

Τον Αντώνη τον ρώτησαν τελευταίο, αφού ο παππούς τα είχε κανονίσει όλα και τον έπεισε πως το ολοήμερο ήταν μια χαρά.

– Ξεμπερδεύεις με τα μαθήματα, που τα κάνεις στο σχολείο, κι όταν γυρίζεις στο σπίτι, έχεις όλο τον καιρό δικό σου.

Το μόνο πρόβλημα ήταν ποιος θα έπαιρνε τον Αντώνη από το σχολείο.

Η μαμά, που όσο ο Αντώνης ήταν μικρός και μέχρι την προηγούμενη χρονιά ακόμα δούλευε μισή μέρα, τώρα έλεγε πως δεν της έφτανε ο χρόνος για να κάνει τη δουλειά της σωστά. Άσε που χρειαζόταν να πηγαίνει και στη βιβλιοθήκη να διαβάξει! Τέτοια σπασί-κλα ήταν η μαμά. Άρα θα γύριζε αργά στο σπίτι.

Ο παππούς, πάλι, με καμία δύναμη δε θα πήγαινε νωρίς νωρίς να παίρνει τον Αντώνη από το σχολείο. Είχε το πρόγραμμά του.

– Μετά τις πέντε ό,τι θέλετε, τους έλεγε.

Και πάλι, όμως, ο παππούς τα κατάφερε. Την ίδια κιόλας μέρα βρήκε τη λύση. Τα κανόνισε με την κυρία Βάσω, που είχε την καντίνα στο σχολείο. Αυτή θα περνούσε τον Αντώνη απέναντι, και μετά το σπίτι ήταν δυο βήματα. Θα τον παρακολουθούσε ώσπου να ανοίξει την εξώπορτα. Αυτό της πρότεινε ο παππούς και η κυρία Βάσω δέχτηκε αμέσως. Σιγά δηλαδή που δε θα την έπειθε!

– Λέγε τι της έταξες, τον πείραζε ο μπαμπάς.

– Τίποτε, απαντούσε ο ψεύτης παππούς.

Στο μεταξύ, ξενοικιάστηκε ένα διαμέρισμα κάτω ακριβώς από το δικό τους, και ο μπαμπάς όλο χαρά πρότεινε στον παππού να το νοικιάσουν για κείνον. Έμεναν στους Αμπελόκηπους, σε μια πολυκατοικία

στη λεωφόρο Αλεξάνδρας, ψηλά, προς το τέρμα της. Ο παππούς έμενε μακριά, σχεδόν κάτω από την Ακρόπολη, στο Θησείο.

– Ν’ αφήσω το σπίτι μου! Δεν είμαστε καλά.

Ο μπαμπάς προσπάθησε να τον πείσει πως όχι μόνο δε θα έκανε τόσο δρόμο κάθε μέρα να ‘ρχεται για τον Αντώνη, αλλά αν κάτι πάθαινε, έστω και μια γρίπη, θα μπορούσαν εύκολα να τον φροντίζουν.

– Δεν είμαι ακόμη για γηροκομείο, είπε ο παππούς. Και γρίπη να πάθω, γιαιτρεύομαι μόνος μου. Καλά, το ξέρω, σε λίγο θα κλείσω τα ογδόντα. Ε, και;

Ο παππούς έμενε σ’ ένα παλιό τριώροφο σπίτι χωρίς ασανσέρ. Το διαμέρισμά του ήταν πολύ μικρό, στον τρίτο όροφο, κι ο ίδιος έλεγε πως του έκανε καλό ν’ ανεβοκατεβαίνει με τα πόδια. Δύο δωμάτια είχε όλα κι όλα και μία κουζίνα τόσο μικρή, που το ψυγείο το ‘χε στο διαδρομάκι, έτσι που μόλις μπορούσες να περάσεις. Από το ένα παράθυρο όμως έβλεπες την Ακρόπολη και από το άλλο το Αστεροσκοπείο.

Η αλήθεια είναι πως είχε κάτι μαγικό εκείνο το σπίτι. Πρώτα πρώτα όλοι οι τοίχοι ήταν γεμάτοι με φωτογραφίες και αφίσες, φωτογραφίες του παππού από ρόλους που είχε παίξει στο θέατρο, μα κι από άλλους ηθοποιούς, Έλληνες και ξένους. Στο ένα δωμάτιο, «το σαλόνι» που έλεγε η Λάρα, είχε έναν καναπέ που μπορεί να ήταν παλιός μα δε

φαινόταν, γιατί επάνω του ήταν απλωμένο ένα πορτοκαλί ύφασμα με μπλε ρίγες, και καθόσουν αναπαυτικά, επειδή μπορούσες ν' ακουμπάς στα μεγάλα μαξιλάρια, ένα μπλε κι ένα πορτοκαλί. Η τραπεζαρία ήταν στην άκρη, πάνω σ' ένα μικρό σκαμνάκι, κι υπήρχαν ακόμα τρεις καρέκλες σαν κι αυτές που έχουν συνήθως στα καφενεία. Εκεί δέχόταν τους μαθητές του.

Το άλλο δωμάτιο, που η Λάρα δεν ήξερε πώς να το πει και το έλεγε το «άλλο δωμάτιο», είχε ένα στενό κρεβάτι, μια μικρή ξύλινη ντουλάπα, κι όπου υπήρχε χώρος στον τοίχο υπήρχαν από πάνω ως κάτω ράφια με βιβλία. Το παράθυρο που έβλεπε στην Ακρόπολη είχε ένα μεγάλο περβάζι από τη μέσα μεριά κι εκεί ακουμπούσε κι έγγραφε ο παππούς όταν ήθελε να γράψει κάτι. Άνοιγε μια πολυθρόνα απ' αυτές που ανοιγοκλείνουν, με το ύφασμα στην πλάτη και στο κάθισμα, καθόταν, και μια έγγραφε μια κοίταζε την Ακρόπολη.

«Ποιος τρελός αφήνει τέτοιο σπίτι για να πάει να ζήσει στους Αμπελοκήπους;» θα σκεφτόταν σίγουρα ο παππούς.

Ο Αντώνης υποπτευόταν πως είχε κι έναν άλλο λόγο να μη θέλει να μείνει κοντά τους. Τώρα είχε ελεύθερα όλα του τα Σαββατοκύριακα κι ούτε πατούσε στο σπίτι τους αυτές τις δύο μέρες. Αν έμενε

κοντά, δε θα του λέγανε να πάει τον Αντώνη το Σάββατο ή την Κυριακή το πρωί βόλτα ή σε κανένα παιδικό θέατρο;

Του Αντώνη, πάλι, του άρεσε όταν καμιά φορά έπεφτε αργία μέσα στη βδομάδα και δεν είχε σχολείο, οπότε ο παππούς τον έπαιρνε στο σπίτι του. Όταν ο καιρός ήταν καλός, έκαναν βόλτες στην Ακρόπολη ή στου Φιλοπάππου κι ύστερα πήγαιναν σ' ένα μικρό εστιατόριο κι έτρωγαν σουβλάκια και πατάτες τηγανητές. Μετά γύριζαν στο σπίτι του παππού, ξεφύλλιζαν κανένα βιβλίο κι ύστερα ο παππούς έπαιζε ρόλους από κωμωδίες ή και τραγωδίες. Τόσο πολύ άλλαζε το πρόσωπό του, που ο Αντώνης νόμιζε πως δεν ήταν ο παππούς του μα κάποιος άλλος. Το απόγευμα, πριν τον πάει πίσω στο σπίτι, ο παππούς τού έφτιαχνε κρέπες. Τίναζε με κόλπο το τηγάνι, κι η κρέπα πετούσε στον αέρα κι ύστερα προσγειωνόταν από την άλλη μεριά. Είχε μάθει, λέει, να τις φτιάχνει στο Παρίσι, τότε που ζούσε εκεί με τον μπαμπά μικρό, γιατί του μπαμπά τού άρεσαν πολύ... Ο Αντώνης όμως δε θυμόταν ποτέ τον μπαμπά του να τρώει κρέπες. Άλλωστε ποιος να τις φτιάξει; Η μαμά δεν ήξερε και η Λάρα έφτιαχνε κάτι που έμοιαζε με κρέπες, τα μπλινί, όπως τα έλεγε· μα εκείνος δεν άλλαζε με τίποτα τις κρέπες του παππού.

Μια Κυριακή που η μαμά έλειπε πάλι στις ανασκαφές της, ο παππούς τον πήρε από το πρωί στο σπίτι του και τον κράτησε ως αργά το απόγευμα, γιατί ήθελε να τον γνωρίσει στους μαθητές του. Απορούσε ο Αντώνης πώς χώρεσαν όλοι στο δωματιάκι του παππού. Ήταν τέσσερα κορίτσια και τρία αγόρια. Άλλοι κάθονταν στις καρέκλες, άλλοι στον καναπέ και οι υπόλοιποι χάρω, σε μαξιλάρια. Ο Αντώνης στεκόταν όρθιος, κολλητά στην πόρτα. Όλοι οι μαθητές φώναζαν τον παππού δάσκαλο.

«Μάλιστα, δάσκαλε», «Όπως θέλετε, δάσκαλε».

Τους μιλούσε και εκείνοι τον άκουγαν ασάλευτοι. Στην τάξη του Αντώνη ποτέ δεν πρόσεχαν τόσο πολύ τι τους έλεγε ο δάσκαλός τους, παρόλο που ήταν αληθινός δάσκαλος κι όχι ηθοποιός που παίζει καλά τον ρόλο του.

Λες όμως κι ο παππούς να ήταν αληθινός δάσκαλος, μια και μάθαινε τόσα στους μαθητές του; Και τι δεν τους είπε! Ιστορίες που είχε ζήσει –αλήθεια, ψέματα; Κανείς δεν ξέρει– κι ύστερα τους μίλησε για το θέατρο και για τις θυσίες που έπρεπε να κάνουν αν ήθελαν να αφοσιωθούν σ' αυτό. Γιατί μπορεί στη σκηνή να έπαιζαν τους πρίγκιπες και τους βασιλιάδες, στη ζωή όμως θα περνούσαν δύσκολα. Εκτός αν ήθελαν να γίνουν σταρ στην

τηλεόραση. Μα τότε έπρεπε να ξεχάσουν το αληθινό θέατρο. Τέλος, τους έβαλε να παίξουν διάφορους ρόλους. Εκείνος, όρθιος σε μια γωνιά, τους παρακολουθούσε αμίλητος, και μόνο όταν τέλειωναν τους διόρθωνε, αν νόμιζε πως κάτι δεν το είχαν πει όπως έπρεπε.

Μόλις τέλειωσαν το μάθημα κι άρχισαν να κουβεντιάζουν, μια κοπέλα ρώτησε:

– Ο εγγονός σας δε θέλει να γίνει ηθοποιός;

Σιωπή. Ο παππούς άργησε να απαντήσει. Στο τέλος, είπε:

– Για την ώρα δε... δείχνει.

Δεν τον ξαναπήρε άλλη Κυριακή, παρόλο που ο Αντώνης θα ήθελε πολύ να ξανακούσει κι αυτός τον... δάσκαλο και να γνωριστεί πιο καλά με τα παιδιά.

«*Να δούμε τι δικαιολογία θα βρει πάλι, συλληγοίστηκε ο Αντώνης. Πως ήταν μεγάλος ψεύτης ο παππούς, το ήξερε. Σαν τον βαρόνο Μινχάουζεν. Ο Μινχάουζεν είχε γίνει διάσημος σ' όλο τον κόσμο για τις ψευτιές του. Ο παππούς όμως ούτε βαρόνος ήταν, ούτε θα γινόταν γνωστός στα πέρατα της γης για τα ψέματά του. Το περίεργο βέβαια ήταν πως οι ιστορίες που σκαρφιζόταν έβγαιναν πολλές φορές αληθινές...*»

Ο δεκάχρονος Αντώνης και ο παππούς του ο Μάριος περνούν όλα σχεδόν τα απογεύματα μαζί. Ο παππούς, συνταξιούχος ηθοποιός, του διηγείται πολλές και απίθανες ιστορίες από όλα όσα έχει ζήσει. Ο Αντώνης όμως δεν τον πιστεύει, γιατί τις περισσότερες φορές οι ιστορίες που του αφηγείται ο «ψεύτης παππούς» τού φαίνονται υπερβολικές και απίστευτες. Για τη γιαγιά όμως ο παππούς δε λήει κουβέντα. Ένα οικογενειακό μυστικό θα έρθει σιγά σιγά στο φως κι έτσι ο Αντώνης θα ωριμάσει και θα καταλάβει τελικά την αλήθεια του «ψεύτη παππού».

ISBN:978-618-03-0981-2

9 786180 309812

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 80981

από 10 ευρώ